

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 1996.
БРОЈ 259 ГОДИНА VII

ПОРУКА ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ КРАЈИНЕ МИЛАНА МАРТИЋА Др ВОЈИСЛАВУ ШЕШЕЉУ

Поштовани господине
Шешел,

У јеку изборне кампање у Србији, Црној Гори и Југославији отворила се могућност да патриотске снаге потисну режим који је довео до трагедије Републике Српске Крајине, а умало и до трагедије Републике Српске. Српска радикална странка, чији сте Ви лидер, сасвим извесно представља ону снагу која је најхрабрије и визионарски бранила интерес Срба у целини, па и Срба западно од Дрине и Дунава. У то смо се уверили и кроз политичке оцене српских радикала, кроз ангажовање добровољаца Странке, а и Ваше директно присуство на првим линијама јуначке борбе западних Срба.

Уверен сам у коначан тријумф патриота у Србији, Црној Гори и Југославији без обзира на страначку оријентацију. Али свакако као прву линију патриотизма, мудро-

сти и способности треба схватити Српску радикалну странку. Уверен сам да су бирачи прозрели антисрпске заблуде и намере црвених шпекуланата и да је пред нама њихов политички крај.

Желим пун политички успех Српској радикалној стра-

нци, а Вама личну срећу и задовољство.

Бањалука, 21. октобар 1996.

ПРЕДСЕДНИК
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
КРАЈИНЕ
Милан МАРТИЋ

ТОТАЛНА МЕДИЈСКА БЛОКАДА И САТАНИЗАЦИЈА СРПСКИХ РАДИКАЛА

Српска радикална странка дели судбину српског народа. Више од три године изложени смо апсолутној медијској блокади и тортури државних медија који се неуспешно труде да оправдају највећу издају у историји српског народа и економску катастрофу изазвану радом корумпиране и криминализоване власти сачињене од представника социјалиста, комуниста и новодемократа.

У најтеже време за српски народ, у време судбоносних трагичних догађаја у западним српским земљама, у време највеће Милошевићеве издаје, националне и економске катастрофе, глас српских радикала ни на једном од државних медија није могао да се чује. Једноставно, истина је била и остала забрањена. Поруче са програма Радио-телевизије Србије о миру без алтернативе, укидању санкција и наглom економском просперитету, све захвалујући председнику Србије Слободану Милошевићу, и ћутање о патњама и мукама нашег, српског народа, постали су сурова свакодневница нашег информативног простора.

Пред ванредне изборе за републички парламент, 1993. године, Српска радикална странка је оптуживана као ратнохушкачка, састављена од криминалаца и ратних профитера, наши чланови су хапшени, а те полицијске акције биле су праћене телевизијским снимцима и новинским чланцима како би се грађани заплашили и уверили да смо ми, српски радикали, терористи који желе грађански рат у Србији. На телевизији су приказиване огромне количине наоружања и муниције, тобож одузете од припадника наше странке, и могао је да се стекне утисак да смо изгубили стрпљење и решили да власт отимамо на силу, рушењем и тероризмом.

Прекопали су нашу и прошлост наших очева и дедова, како би пронашли било шта што би могло да компромитује руководство Српске радикалне странке, месецима су истраживали на ратиштима широм српских земаља, на којима су добровољци Српске радикалне странке бранили српство, како би пронашли неки ратни злочин за који би могли да нас оптуже и све је било неуспешно. У нашим животима нема ничега што би могло да нас компромитује и да угрози огроман углед који уживамо у народу.

Никада нам није дозвољено да одговоримо на лажне оптужбе, од октобра 1993. године, по директиви Слободана Милошевића, сви медији под контролом државе затворени су за Српску радикалну странку а Србија је ушла у период диктатуре горе од оне под Милошевићевим идолом Јосипом Брозом Титом. Власт је мислила да ће успети да угаси Српску радикалну странку и да ће

нас српски народ заборавити. Милошевић је већ тада знао да ће га радикали победити на првим слободним изборима који буду одржани у Србији и зато је почео да форсира Демократску странку и Демократску странку Србије, истичући њихово национално опредељење, како би те две странке одвукле гласове српских националиста и патриота, гласове који припадају искључиво српским радикалима.

Чим су избори прошли, тихо и без икакве медијске пажње, сви радикали су пуштени из притвора и ни против једног није поведен кривични поступак. А како би и био поведен када су наши добровољци на реверс добијали оружје од МУП-а Србије и оружје раздуживали код оних који су требали да против њих поднесу кривичне пријаве. Уосталом, на снимцима којима је Телевизија Србије бомбардовала грађане, јасно се видело да је оружје за које су тврдили да припада српским радикалима одузимано у акцијама вођеним против шиптарских сепаратиста и терориста на Косову и Метохији.

Одмах после избора Телевизија Србије завла је Србију у информативни мрак. Вршена је ригорозна селекција информација а радикали су апсолутно искључени из програма. Није било извештаја са конференција за штампу, са трибина и митинга, из веома живе дипломатске активности председника Српске радикалне странке, чак су престали и да нас нападају како би се наше име заборавило.

Припремили су издају и предају српских територија у Републици Српској и Републици Српској Крајини и знали су да би глас српских радикала могао да покрене грађане, ослободи их страха и наведе да смене издајничку власт. Истовремено, настављен је економски и социјални суноврат, све више радника је остало без посла, дечји додаци су каснили по седам месеци, колико и породилске надокнаде и сељачке пензије, пензије из радног односа касниле су по три месеца. Расли су социјални немири и раднички бунтови, социјалисти су се панично бојали утицаја и угледа који српски радикали имају међу свим ољачканим, пониженим и осиромашеним грађанима.

Читаве 1994, 1995. и 1996. године, сва средства информисања, државна и такoзвана независна, водила су бесомучну кампању против српског народа и српских радикала. Велеиздајом коју је извршио Слободан Милошевић уз помоћ својих слугу, падале су Република Српска Крајина и Република Српска, под хрватским тенковима остали су прегажени деца, старице и старци који су се у другим колонама повлачили пред усташким зликовцима, а сви медији су се

бавили заташкавањем истине о великом злочину и спречавањем српских радикала да своје поруке упуте српском народу.

Можда ће неко од Срба заборавити шта се све дешавало, али 1. мај 1995. године, дан када су усташе ушле у Јасеновац а Милошевић и његова банда цели дан приказивали на државној телевизији како уз печене волове и козарачко коло славе по Србији, ниједан честит Србин не сме да заборави. Вео заборава не сме да прекрије злочин који је Слободан Милошевић учинио према Србима којима је свечано, потписом на Венсовом плану, обећао да ће имати заштиту Србије и Савезне Републике Југославије.

Ни једна информативна кућа у Србији није показала трунку патриотизма. Свима је било важније да остану на платном списку социјалиста и донатора из иностранства него да истинито прикажу трагедију која се пред њиховим очима одвијала. Сви су кривце пронашли у рукаодетвима Републике Српске и Републике Српске Крајине оправдавајући усташке злочине и Милошевићеву издају. Сви су од српских бораца и витезова правили сатане и ратне злочинце покушавајући да се додворе онима који су бомбардовали српска села и градове, српске болнице, школе, не пропуштајући прилику да оцрне и нас, Српске радикале.

Нису успели, ми национализам и патриотизам не глумимо, то је у нашем срцу и у генима, Српски радикали се понашају онако како би сви Срби требали и како би многи желели, али им је вечера дража од вере.

Ове године наставља се све што је већ виђено. Српска радикална странка успешно спроводи своју предизборну кампању митинзима широм Србије на којима увек имамо више присутних него издајничка коалиција „Заједно“ а социјалисти и комунисти и онако не смеју да изађу пред Српски народ. Један једини митинг, у Лозници, смо били принуђени да одложимо због јаке кише, али ми смо се толико доказали грађанима Лознице, митинзима и маршом на Дрину, да смо убеђени како то одлагање неће утицати на њихово опредељење. Чак смо морали један митинг да држимо и због редакције листа „Наша борба“, да покажемо да српски радикали не само да смеју да оду у Нову Пазову, него да смо у стању да у Новој Пазови окупио онолико људи колико никада нико, од када постоји Нова Пазова није окупио, више од 5.000 људи.

Ни једна информативна кућа не објављује тачне податке о броју грађана који присуствују нашим митинзима. Ми дневно држимо у просеку два митинга,

издајничка коалиција некад неки, али такозвани независни медији посвећују читаве странице бледим говорима Драшковића и осталих издајника, а за Српске радикале оставе по један ред у коме безочно слажу о броју присутних и о атмосфери на нашем митингу.

Српска радикална странка, због своје непрекидне борбе за српство, не само да је скоро апсолутно блокирана него је изложена и сатанизовању како режимских тако и оних медија које се хвале да су наводно независни, да су самостални, да су слободни. Удруженим напорима, дакле, туку по нама Слободан Милошевић, Мира Марковић и леви блок. Удруженим ударцима туку по нама и гласила која финансира Америка, СОРОС, које финансирају стране силе, јер су оријентисани против интереса српског народа, против српских патриота.

Режим Слободана Милошевића је веома уплашен успешним митинзима Српске радикалне странке и зато мења тактику у супротстављању српским радикалима. До сада су сматрали да је најбоље средство супротстављања Српској радикалној странци прећуткивање страначких активности, рачунајући ваљда да ће нас народ у Србији заборавити. Последњих неколико дана кренули су оштром кампањом сатанизовања, измишљајући разне клевете и лажи, лансирајући их против српских радикала како би јавност довели у забуну.

Режим Слободана Милошевића прибегава оним методама деловања које су биле присутне и у изборима 1993. године, хапсе неке чланове Српске радикалне странке, садашње или бивше, надувавају неке афере са оружјем како би нас сатанизовали на телевизији. Из полицијских арсенала пребацују оружје које им служи као додатни аргумент да се српски радикали наоружавају и тако даље. То је све виђено у кампањи 1993. године с тим што су тада хапсили српске радикале у Срему, а овога пута у Сомбору.

Вештим режијама службе Државне безбедности ухапсили су неколико људи међу којима су и наши чланови, али од

укупног броја ухапшених ни четвртина нису чланови Српске радикалне странке. Један од њих је био и председник нашег општинског одбора али он још од јула месеца није члан Српске радикалне странке јер није поштовао страначку дисциплину. О којим људима је реч? Углавном су то добровољци из овога рата који су на фронту били под командом тзв. „Црвених беретки“, јединица службе Државне безбедности Србије, којима су командовали полицијски официри. Са њима су стекли контакте и развили и неке чисто људске односе. Навићи људи, мислили су да се може са њима заиста бити пријатељ у правом смислу речи, имали су поверење у њих. Полиција је наложила тим људима да оружје из Источне Славоније пребаце у Бачку како не би пало Хрватима у руке и да га донесу у полоцијску станицу, где су их онда похапсили са оружјем које су донели.

Онда су измислили глупост како су српски радикали минирали пут којим је требало да прође Зоран Лилић, као да у Србији неко мисли да је Зоран Лилић значајна политичка личност и да њему треба минирати пут. Али важно је да се о српским радикалима пише најгоре како би се, по ко зна који пут, народ уплашио од намера српских радикала. Свако ко је бар једном чуо програм Српске радикалне странке зна да смо ми апсолутно против таквих метода политичке борбе, у нашем стауту је то наведено као апсолутно неприхватљиво за српске радикале. И код било ког радикала да се нађе оружје он се искључује из Српске радикалне странке, ако за то оружје нема дозволу, та одлука је донета још 1993. године на највишим органима странке и то непрекидно наглашавамо у јавности. Имали смо и неколико случајева искључења људи који нису поштовали такву одлуку.

У кампању се од данас укључила и београдска „Политика“, чији су читаоци протеклих година могли закључити да Српска радикална странка апсолутно не постоји као политичка партија у Србији. Сада грађане Србије засипају великим чланцима где кажу да српски радикали пуне полицијске хронике. Набацују нам Чека Дачевића који је пре три године искључен из Српске радикалне странке, а ми смо му одузели посланички мандат јер није поштовао страначку дисциплину. Затим помињу случај из Ѓњилана где је, како кажу, дошло до рававања једног и повређивања другог полицајца. Али не наводе истину да је тамо дошло до неуспеле полицијске режије у којој је само полиција пуцала јер нико од нас српских радикала није имао оружје код себе приликом хапшења. Како смо ми могли ранити полицајца ако немамо оружје. Полицајца је ранио други полицајца који је у њега пуцао, изазвао му тешке крвне подливе, то је било унапред режирано да се припише као дело српских радикала.

Српска радикална странка у таквој медијској блокади постигла је споразум са телевизијом „Палма“ о закупу осам једночасовних политичких емисија документарног садржаја и о емитовању телевизијских спотова. Две једночасовне емисије су емитоване на телевизији

„Палма“ а пред само емитовање треће емисије дошло је до прекида линка, који „Палма“ изнајмљује од државне телевизије Србије. Директор РТС Драгољуб Милановић је лично интервенисао и запретио да ће прекинути сваку техничку сарадњу са телевизијом „Палма“ уколико не дође до обустављања емитовања радикалских телевизијских емисија. Саопштено нам је и званично од стране власника телевизије „Палма“ да они више не могу да емитују наше телевизијске емисије, чак су одмах понудили да нам врате унапред уплаћени новац за емитовања.

Наравно да нас то ни мало не изненађује. На такве ствари смо већ одавно навикли, Српска радикална странка ће све то издржати и победити.

Са друге стране, у борби против српских радикала најпрљавијим средствима се користи и коалиција „Заједно“. Са знали смо да Зоран Ђинђић у Моравичком округу штампа неке летке против Српске радикалне странке које ће анонимно да дистрибуише како се не би знало њихово порекло.

Сличним прљавим средствима се служи и Српски покрет обнове. Миленко Вучетић и Стеван Батић, чланови редакције „Српске речи“, гласила СПО, су аутори два летка, један је потписан анонимним официром службе безбедности Војске Југославије и тобож упућен генералу Ратку Младићу команданту Војске Републике Српске, а други текст је потписан као удружење Срба прогнаних из Републике Српске Крајине. У тим летцима инсинуирају неке подвале, измишљотине које су се учестало објављивале у „Српској речи“, чак наводе како је наш председник, др Војислав Шешел, тајни сарадник Стипе Месића и Фрање Туђмана и неку монтирану фотографију објављују. Миленко Вучетић је већ познат по таквим прљавштинама из времена када је био аутор познате хумореске „Војко и Савле“ објављене у „Политици“ која је узбурила својевремено духове у београдској интелектуалној чаршији и тако нешто од њега не може да изненади.

Сви политички противници Српске радикалне странке, сви они који не желе успех српских патриота, завиде нам због снаге и успеха предизборне кампање, због издржљивости у сукобима са режимом и издајничким сектором опозиције.

Али, ми ћемо победити, све смо убеђенији у то. Уз све њих су издаја, превара и лажи, а уз нас је правда, истина, част, поштење, достојанство и Српски народ. Не могу нам ништа.

Српска радикална странка организује завршни предизборни митинг у Београду, 31. октобра испред Савезне скупштине, са почетком у 17 часова.

Дођите да покажемо своју снагу свим непријатељима српства.

Оснивач и издавач
др Војислав Шешел

Генерални директор
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног и одговорног уредника
Огњен Михајловић

Редакција
Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Василевић, Наташа Јовановић,
Јадранка Шешел, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Драгољуб Стаменковић,
Коста Димитријевић

Секретар Редакције
Љиљана Мијоковић

Тираж: 300.000

Штампа
штампарија "Етикета"
Коњевићи-32000 Чачак, тел. 032/53-949

ПОРУКА ПРЕДСЕДНИКА НАЦИОНАЛНОГ ФРОНТА ФРАНЦУСКЕ ЖАН МАРИ ЛЕ ПЕНА Др ВОЈИСЛАВУ ШЕШЕЉУ

Господине председниче,

Уочи избора који ће се одржати у Србији и Југославији, изражавам Вам властиту и подршку Националног фронта Француске, чији сам председник.

Пријатељство српског и француског народа исковано је још у Првом светском рату. Импресивни споменици саграђени у вашем главном граду у част Француске, подсећају нас да ово пријатељство не може да се заборави, поготово у тешким временима каква су данашња. Знам да се чувају сећања на француске војнике који почивају на београдском и многим другим гробљима. Не постоје веће жртве од полагања свога живота у одбрани отаџбине и њених интереса.

Жан-Мари ЛЕ ПЕН

Национални фронт Француске је на страни Српске радикалне странке у њеној борби против мондијализма и хегемонистичких тежњи неких центара моћи који желе да униште идентитете нација. Јасно је да ће се у будућности међусобно супротстављати браниоци идеје нације и присталице мондијализма.

У том погледу само ће унија патриотских снага моћи да савлада криминалне намере Америке.

Због тога Вас, господине председниче, у име слоге и заједничких напора молим да верујете у моју пријатељску подршку Вашој политичкој борби.

Сен Клуд, Француска
22. октобар 1996.

Жан-Мари ЛЕ ПЕН

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА ОРГАНИЗУЈЕ ЗАВРШНИ ПРЕДИЗБОРНИ МИТИНГ

у Београду, 31. октобра испред Савезне
скупштине, са почетком у 17 часова

Дођите да покажемо своју снагу свим
непријатељима српства